

Kubánek
Původní český román o životě motorkáře

Konec motorkáře?

Poslední motorku jsem vyměnil za skříň, tedy za obývací stěnu.
Jo, oženil jsem se stejně jako všichni kluci okolo. Ten randál trubek, co jsem dával dva roky v garáži do kupy a v techničáku to mělo napsáno Jawa 500 OHC, jsem prodal za pár švestek, a koupil za ně obývací stěnu z Lípy.

Byl jsem zamilovanej a taky poslední z naší party, kterej ještě ráno, co ráno, si opřel kolena o nádrž a vyrazil vydělat nějakou tu pětku do povinný práce. Bydlel jsem u rodičů a sousedy každý ráno řádně nasral. Nemohl jsem tam nechat originál výfuky. To by nebylo dost dobrý. Dnešní mluvou in. Jo, jezdil jsem podzvukovou rychlostí. Napřed jste slyšeli stovku decibelů a pak jsem se objevil já. Některý sousedy jsem za ty roky vycvičil tak, že si dávaly budíka, aby si stačily zavřít okna dřív než vyjedu z garáže. Dokonce si už přestaly stěžovat i fotříkovi. Byl to klid'as a vždycky jim říkal: "A co mám proboha dělat? Vždyť je to dospělý chlap!"

První motorka

Jezdil jsem na "motorce" od patnácti, tedy oficiálně. Byla to Jawa 21. Neoficiálně jsem tenhle stroj poprvé osedlal v deseti u strejdy na vesnici. Když jsem se zvládl rozjet a po několika metrech zastavit, byl jsem ztracen. Strejda mě fichtla nechal na celý tři týdny a díky jemu jsem taky okusil, co je práce. A hlavně, že za fachu se platí. Vozil jsem mu na pole pivo a sváču. Tedy kus chleba a nějaký maso. Strejda byl pořez chlap a maso miloval. Tvrdil sice, že jeho největší láska je teta, ale už tenkrát jsem pochopil, že teta je až na třetím místě. Maso, pivo, teta. Do tohohle mě, ale nic nebylo. Bylo to to nejlepší léto. Jezdil jsem na motorce, dostával od strejdy za dovoz pětikorunu a holky mě nezajímaly. Psát o tom, že můj byznys zkvétal je zbytečný. Vozil jsem svačiny i dalším. Jo jasně, že nezůstalo u jednoho piva, ale tetička to stejně jako ostatní selky v týchle vesnici raději přehlížela. Policajta tedy příslušníka Veřejné bezpečnosti jsem potkal jenom jednou. V sobotu v pět odpoledne v místní hospodě, kde jsem prováděl nákup svačiny. "Prej mi tu mladěj jezdiš na motorce? Tak si dej bacha. Tady jsem zakon já a žádněj smrkáč mě tu srát nebude!!!" Jízda na motocyklu dostala nověj rozměr. Postavil jsem se zákonu, byl jsem desperádem.

Vůbec nechápu, jak jsem mohl po téhle zkušenosti vydržet bez motorky pět let. Pravda byla ta, že jsem si kolikrát představoval, když jsem jel na kole, že se řítím po silnici na strejdově fichtlu a na pusu jsem dělal motor.

Vlastně jsem se svezl ještě jednou před patnáctým rokem. Ne nestydím se, i když je to potupný, ale jel jsem na Stadionu. Tenhle zážitek nechám bez komentáře. Poslední rok než jsem vyrazil na svém stroji, jsem čuměl přes plot do otevřených vrat garáže místního klukovského boha Pepy Štefla, kterej tu každou sobotu leštil svýho červenýho půlitra se sajdou. Přeblejskal chrom na nádrži a otočil se na mě.

"Co tu čumíš smrade?"

"Taky budu mít půlitra. A lepšího." A už jsem zdrhal. Sobotu, co sobotu, jsme si takhle s Pepou povídali a sobotu, co sobotu, jsem měl strach, že se tenhle chlápek rozeběhne a nakope mi prdel. Pepa Štefl měl nejsilnější stroj v našem městě. Jo je pravda, že tu byl jeden Harley z Unry, ale i když jsem měl bohatou dětskou fantazii, uvědomoval jsem si až moc, že do téhle ligy se nikdy nedostanu. Jediné, co by to mohlo změnit, byla válka, ale soudruzi to tady drželi pevně, a bratrstvo komunistů, imperialistům zpoza oceánu jasně vzkázalo, že tady jim pšenka nepokvete. Náš svět to byla Jawa, MZ, Babeta a Slmson. Nedovážel se sem ani Ural. Jo ještě jste tu mohli potkat jednu Hondu 250 CB, přivezl ji jeden šífák. Byl jsem patnactiletěj kluk s vědomím, že se podívám maximalně do NDR a Jawa 500 OHC byla maximem, kam jsem mohl dosáhnout.

Bylo mi patnáct, a i když mám narozeniny takřka na konci léta v druhé půlce prázdnin, mazal jsem do školy dobrovolně a rád. Byla to autoškola. Fotřík mě k narozeninám zaplatil kurz řidiče malého motocyklu. Po první lekci jsem vyměnil své kolo, pochopitelně s doplatkem, za nepojízdnou "jednadvacítku" a začal se kamarádit s o rok starším klukem Jardou, kterej se učil automechanikem. Když jsem nebyl v autoškolě a neležel jsem v testech, dřepěl jsem v garáži a dával jsem do kupy svůj stroj. Poprvé jsem se na něm projel už před tím než jsem získal svůj růžovej řidičák. Nevím proč, ale byl jsem zklamanej. Jednadváca byla malá, moc nejela, ale přeci jen to byl stroj bez šlapek s motorem a její modrej kouř byl božskej. Rvali se ve mě vzpomínky na strejdova fichtla s tím, co jsem měl v garáži já. Ještě jsem si nepřipouštěl rozdíl pětatřiceti a sedmadesáti kilo.

Papíry jsem měl dělat v půlce září. Taky jsem prvního dne nastupoval na učňák, kterej jsem dostal podmíněčně doporučeněj moji třídní na základce. Měl se ze mě stát Opravář zemědělskejch strojů. Báł jsem se, že nedostanu z učňáku volno a k papírům se dostanu kdoví kdy. Fotřík, který cítil kus zodpovědnosti za to, že ze mě bude kolchozník, sehnal někde flašku bulharskýho koňaku a já dělal zkoušky před koncem prázdnin. Udělal jsem je napoprví. A tak ani ředitel autoškoly neměl boby, že mi zkrátil kurz o dva a půl týdne.

Do konce prázdnin zbývaly dva dny, kdy jsem poprvé oficiálně vyrazil na pozemní komunikaci. Jednadvacítku se dýchavičně plazila po silnici do blízkého Letoviska a já si myslel, že tam snad ani nedojedu. Těch třicet kilometrů jsem jel snad hodinu a půl. Celou dobu do kopce. Byl jsem hodně nespokojeněj, spíš nasranej, že to nejede. Chyba byla asi v tom, že Jarda měl za sebou teprve prvák a my nedokázali odchyťat ještě všechny nuance záhad padesatikubikovýho motoru. Utěšoval jsem se tehdy. Pravda byla ta, že jsem na patnáctiletýho kluka byl tlustej a motor toho fichtla už měl to nejlepší taky za sebou.

A i když cesta zpátky byla hodně vo hubu, protože jsme s Jardou brzdám nevěnovali příliš pozornosti, byl jsem volnej, byl jsem svobodnej, byl jsem motorkář. A když napíšu, že jsem měl vítr ve vlasech, nebudu kecat. Tenkrát jste na fichtlovi ještě nemuseli mít přilbu. Jo to byly časy. Jezdili jste si tady po silnici stejně jako někde v Kalifornii.

Po návratu z první cesty mě bylo jasné, že cesta na učňák, na tomhle stroji, bude trvat dýl než vlakem, a tak má radost ze svobody dostala první ránu.

Easy rider

Učňák byl od první chvíle na hovno. Totálně mi změnil život. Pochopitelně k horšímu. Nastal konec volna. Vstával jsem ráno v půl šestý. V šest jsem dobíhal ranní autobus, abych v půl sedmý byl na nádraží. V šestčtyřicet se do stanice vplížil můj osobní vlak a za hodinu, po sedmi zastávkách, se vsunul do mé výstupní stanice. Učňák byl dva kiláky od nádraží, a tak do zvonění v osm, to byla hoňka. Dobrý bylo, že s námi ve vlaku jezdily holky z vedlejšího učňáku. Nevěřil jsem kolik hezkejch holek je blbejch a musejí chodit na učňák, namísto toho, aby dřepěly někde na gymplu. Vzdělání nás drželo v lavicích do třech hodin odpoledne. Ve čtyři mně jel vlak zpátky. V pět jsem dorazil do svého města, vystoupil z osobáku a hnal se na autobus. V půl šestý jsem vystoupil z autobusu slabej kiláček od našeho domu na konci města v kopcích. Shrnutí, pět dní v tejdnu bylo v prdeli. Tedy čtyři. V pátek jsem se dostal domů v půl pátý.

Tohle člověk s duší dobrodruha a touhou po svobodě nemohl dlouho vydržet. Ten první tejdén byl prostě pro můj život neakceptovatelný. Vůbec jsem si nepřipouštěl, že přijde počasí, který mě jasně řekne, že na silnici motorky v prosinci nepatří.

Druhej tejdén jsem se už řítil na učňák na svým fichtlu. Matka sice lomila první den rukama, ale já jsem osedlal ty dva koně a vyrazil do světa. Časově jsem na tom sice nic moc nezískal, ale byl jsem svobodnej. I když na druhou stranu jsem přišel o hihňání holek v kupé našeho vlaku. Motorka, ale byla lepší společník. Šílenej jsem byl akorát při návratu na domovskou hroudu. Poslední kilák k domovu do strného kopce nedělal radost ani mě, natož utahanému motoru mého stroje.

Na konci září jsem se s mým prvním motocyklech rozešel. Umíral mě každý den pod zadkem při návratu domů. Poslední dva dny jsem mu do toho kopce musel pomáhat i nohama. V pondělí jsem si ráno v garáži už říkal, že je to jeho poslední cesta. Vůbec jsem netušil, že je to pravda. Dorazil jsem před učňák, kde kouřil Svoboda, kterej na mě čekal.

"Koupím od tebe ty plechy za patnáct stovek. Bereš?" Procedil mezi zuby, které svíraly frajerskou cigaretu Sparta.

"Máš prachy? Na splátky nehraju."

Svoboda vyndal z kapsy kapesný od fotříka na říjen. Jednoho z posledních soukromejch zemědělců na Litoměřicku a podal mi je.

"Zítřka ti přivezu velkej techničák."

Celej den jsem koukal z okna na svůj stroj, který mě od rána neříkal pane, a v kapse mačkal patnáct stokorun.

Odpoledne jsem dorazil vlakem domů. Matka hystericky pobíhala před domem a vyhlížela mě. Přeci jen jsem na fichtlu dorážel domů dřív. Když

jsem ji oznámil, že jsem svůj stroj prodal, propadla neskrývané radosti. Určitě to pro ni byl jeden z nejšťastnějších dnů jejího života. Pro mě to byla hotová tragédie.

Radost jsem matce zkazil po týdnu, kdy jsem domů dostrkal Mustanga. Koupil jsem ho od rybáře pana Šolce za dvanáct stovek. Nákup to byl super. V zadní kapse jsem měl kupní smlouvu. Papíry mě přinesla paní Šolcová večer. Byla to určitě vzdělaná dáma, protože přinesla malej, ale i velké techničák. Pan Šolc o svůj stroj přišel. Díky tý jejich hádce, že pořád dřepí na rybách, jsem přišel ke stroji, který v padesátkách byl jedničkou. Aspoň v našich zeměpisných šířkách.

Myslel jsem si, že Mustang má proříznuté gummy, což by odpovídalo vzteku paní Šolcové na svého muže, ale určitě to byla hodná a citlivá dáma, protože ta kola byla jenom vypuštěná. Padesátkrát jsem se zhoupnul u předního kola a padesátkrát u zadního a Mustang byl připraven k naší první společný jízdě. Matka na zahradě ještě chvíli doufala, že je to nepojízdný krám, ale chytnul na první našlápnutí. Ten zvuk běžících motoru byl důkazem, že v přírodě vládne rovnováha. Moje radost a štěstí vystřelila až ke hvězdám. Nálada matky klesla pod teplotu na Antarktidě. Nevím proč vdaný ženský nenáviděj motorky?

Žiju ve střední Evropě, ale od října bych radši žil na jihu Evropy. Tenkrát to nešlo. Nedostal bych devizovej příslib, kterej člověk potřeboval i do socialistické Jugoslaviie, a tak jsem okusil rozmary počasí babího léta i krutost podzimu. Tenkrát přšelo snad celej listopad a na konci už mrzlo a padal sníh. Mrzelo mě, že táta nemá nějakýho kamoše na ÚV, aby poručil větru dešti a bylo pro mě na silnici trochu vlídné. První týden prosince jsem od tohohle skrytého fandy dvou kol dostal zákaz výjezdu na motorce. Nemohl jsem se ani naštvat. Na svém Mustangu jsem jezdil jako malej kluk. Pořád nohy na zemi, abych sebou někde neprásknul, jak to klouzalo.

I když to bylo nepříjemné, život mě tuhle újmu nahradil zrzkou Janou. Poprvé jsem se s ní líbal dvacátého prosince ve vlaku z učňáku. Musel jsem jí slíbit, že to nikdy nikomu neřeknu. Nikdy jsem to nikomu taky neřekl, ale napsat jsem to tady musel. Líbat se se mnou začala potom, když zjistila, že ten modrej Mustang před učňákem byl můj.

Vánoce nebudu komentovat. Matka přesvědčila otce, že mě musí řádně ochránit před asfaltovou lišejí. Dostal jsem svářecí rukavice, přilbu a vatovanou pracovní bundu. Jo bylo to základní oblečení na motorku té doby, ale já jezdil v lyžařský bundě, v lyžařských rukavicích a kulichu. Mobily nebyly a tak nebylo divu, že jsem neměl šanci se domluvit se zrzkou Janou na nějakém randěti. Propadl jsem depresi a ráno na Hod boží jsem se uklidil do garáže.

